

care-i gâdila nările și, în același timp, îi umplea gura de scame de fiecare dată când vorbea.

— Pun pariu că familia Pevensie¹ n-a fost nevoită să aibă de-a face cu așa ceva, zise Tilly.

— Așa e, numai că ei ieșeau direct prin cealaltă parte a dulapului lor, zise mamaia. Ceea ce le cam confera un avantaj.

— Da, da, bine, recunosc tu tataia. A devenit extrem de limpede că încercările mele de a aduce puțină poezie și ceva capriciu n-au fost întru totul bine gândite.

Își făcu loc spre ușă și o deschise. Tilly, Oskar, prietenul ei cel mai bun, cei doi bunici și mama ei se prăbușiră cu toții, gâfâind, în atmosfera cu mireisme de scortîșoară a librăriei.

— Cum să zic, nici măcar nu e un dulap, se vâcări Oskar. E o debara.

— Hai, pe bune, pufni tataia. Eu doar încercam să adaug o nuanță de aventură. Să imităm călătoria în Narnia, să ne distrăm puțin. Dumnezeu mi-e martor că ne-ar prinde bine tuturor, în momentul de față, o porție generoasă de distracție. Puțină magie.

— E deja ceva magie – la propriu, preciză Tilly.

— Mă irosesc în familia asta, zău că da, zise tataia. Să mai încercăm o dată de aici? Încă avem cam o

¹ Numele principalelor personaje din seria de romane *Croniclele din Narnia*, de C.S. Lewis (n. trad.).

— Da, răspunse nonșalant Oskar. Cel mai bun prieten, la drept vorbind.

— Vezi? Putem avea încredere în ei! exclamă Colette, zâmbindu-le călduros. Se ridică și le făcu semn spre un mic divan din fundul încăperii. Haideți, stați jos, să putem discuta, da?

— Sigur, acceptă Tilly. Deci îl cunoașteți pe bunicul meu?

— A, nu, răspunse Colette. Dar am auzit de el, firește, și despre cât de mult iubește cărțile și cititorii. Ești foarte norocoasă că-l ai și că locuiești în librăria lui.

— Știu, răspunse Tilly.

Și chiar știa.

— Nu cred că ar fi trebuit să i se ceară să se oprească când...

Colette se întrerupse și-și înclină capul într-o parte, privind-o pe Tilly.

— Tu ești nepoata lui Archie Pages?

Tilly încuviință, dându-și seama ce ecuație încerca să rezolve Colette în minte.

— Mama ta e fiica lui?

— Așa se întâmplă de obicei, murmură Oskar în barbă.

— Mama mea e Beatrice, da, confirmă Tilly.

— Ea e bine acum? se interesă Colette, cu tact.

— Da, răspunse Tilly.

Era clar că vestea despre faptul că mama ei încercase să modifice o Ediție Sursă se răspândise și prin alte Biblioteci Ascunse.

— E bine acum... Dar, în fine, ați aflat despre tot ce s-a întâmplat cu Enoch Chalk?

— Numele îmi e cunoscut, cred. Lucrează la Biblioteca Ascunsă, *non?* zise Marcel. Dar aici, la Paris, nu s-a auzit vreo veste cum că ar fi fost vreo problemă cu el. Sunt cumva lucruri care ne-au fost ascunse?

— O! zise Tilly, simțindu-se stânjenită. Nu vreau să creez probleme nimănui, însă el ocupa postul de Bibliotecar Referent în Londra și s-a dovedit că era... Ei bine, e un personaj de ficțiune! Evadase din Cartea Sursă și trăia de mai mulți ani în viața reală, încercând să caute o cale prin care să devină el însuși real. Enoch Chalk a fost cel care a ținut-o captivă pe mama într-o carte, timp de doisprezece ani, ca s-o împiedice să spună lumii adevărul despre el.

— E o poveste mai oribilă decât mi-aș fi putut imagina, zise Colette întinzând mâna și apucând-o pe-a lui Tilly. Totuși, acum e din nou acasă, zici?

— Da, răspunse Oskar, cu mândrie în glas. Noi am salvat-o!

Colette îl răsplăti cu un zâmbet călduros.

— Dar Chalk asta unde e acum? se interesă Marcel. A fost pus înapoi în Cartea Sursă și-a fost legat de ea?

— Ați luat-o în rătăcire? se miră Tilly.

— Da! Am fost nevoiți s-o luăm, date fiind circumstanțele! Doar că am ales un loc drăguț și relaxant. Am dus-o în *Vântul prin sălcii*, am participat la un picnic încântător pe malul râului cu Șobolanul și cu Cărțiță și, chiar dacă ea n-a fost prea relaxată și nici n-am stat mult, până la urmă a acceptat ideea că se întâmpla cu adevărat. Faptul că a văzut o cărțiță de mărimea unui om vorbind și mâncând sendvișuri cred că a ajutat-o să se convingă. Și, evident, deși n-a mai vrut să se ducă la poliție, n-am prea putut s-o calmăm în legătură cu dispariția voastră. Să-i spunem că o rătăcitoare rebelă v-a dus Dumnezeu știe unde nu a însemnat tocmai o veste prea bună, dar, din fericire, a avut încredere în noi când i-am spus că o să vă găsim și, slavă Domnului, v-am găsit. Niciodată nu

mi-am dorit mai mult să fi fost și voi marcați.

Își întoarseră privirile spre Mary, care acum îl ținea strâns în brațe pe Oskar, dar încă arăta total buimacă. În cele din urmă, Amelia îi luă pe amândoi într-o altă încăpere, unde

încercă să răspundă la întrebările lui Mary, care – acum că reîncepuse să vorbească – soseau des și iute.

— Și-acum ce facem? întrebă Tilly în timp ce stătea la masă împreună cu mama și cu bunicii ei.

— Păi, zise mamaia, avem nevoie de mai multe informații despre ceea ce încearcă ei să facă.

— În afară de obținerea nemuririi și a puterii veșnice asupra a tot și a toate? replică Tilly.

— Presupun că planul lor are anumite particularități, răspunse mamaia. Cu toate că da, asta pare să fie chintesența lui.

— Trebuie să avem dovezi suficiente ca să-i putem convinge pe cei din Biblioteca Ascunsă că nu pot să aibă încredere în frații Underwood, adăugă tataia. Au fost foarte pricepuți în a-i manipula pe toți și în a se folosi de identitatea ta ca de o armă, Tilly. Este necesar să ne mișcăm cu prudență și să ne dăm seama cum putem să întoarcem lucrurile în favoarea noastră. Și să sperăm că vom găsi ceva înainte ca ei să înceapă legarea cărților.

— Pentru moment, zise mamaia, cel mai important lucru este să avem grijă unii de ceilalți. Să pun ibricul pe foc?